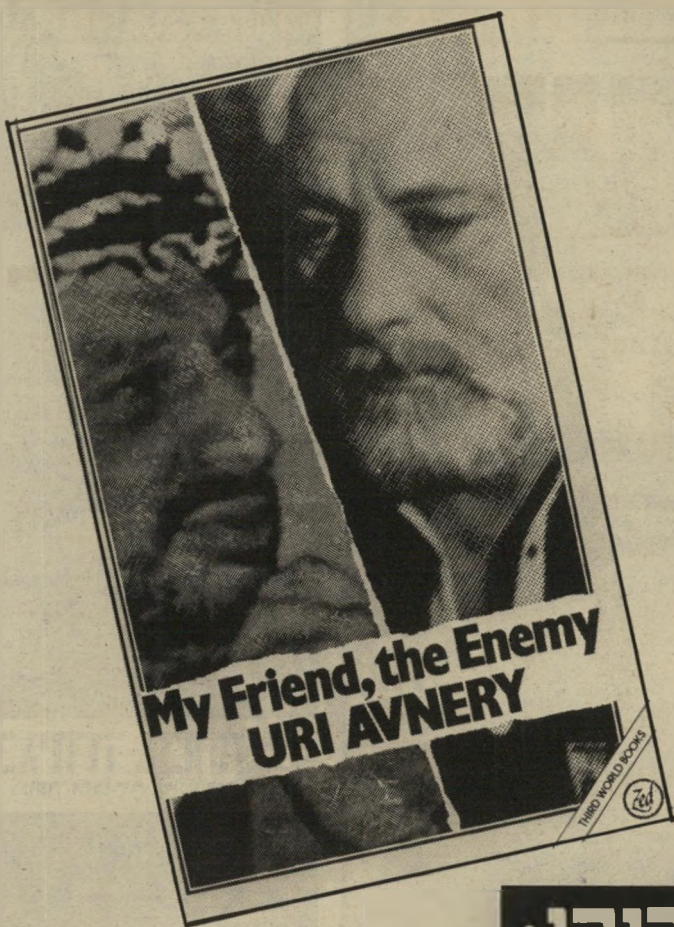

המהדורה האנגלית והמהדורה הצרפתית של סיפרו החדש של

אורי אבנרי:

אויבני אחי

מתוך ההקדמה

של המו"ל הבריטי:

זהו הסיפור הסנסציוני של המגעים הסודיים בין קבוצה נורעזת של פטריוטים ישראלים ואש"ף - כפי שהוא מסופר עליידי האיש שפתח בהם ב-1974. ושהיה לאחר מכן הישראלי הראשון ש' נמגש עם יאסר ערפאת.

ביולי 1982, בעיצומה של מילחמת-הלבנון, חצה אורי אבנרי את הקווים בבירות למען מנישה סנסציונית עם מנהיג אש"ף. זה היה שיאו של מיבצע סודי, שהחל שמונה שנים לפני כן, כאשר המ' חבר נפגש לראשונה בסודי-סודות עם מקידי-אש"ף בכיר בלונדון. מגעים אלה הובילו לפגישות סודיות בארצות שונות. שהיו מעורבים בהן מאמצים נשיאים ומ' דינאים מחצי תריסר ממשלות. הם כללו את יצחק רבין ומנחם בגין, חסן מלך מארוקו והנשיא בורגיבה, סעיד חמאמי המנוח ועיצאם סרטאווי המנוח מאש"ף. וכן מנהיגים סוציאליסטיים אי-רופיים כמו ראש-הממשלה-לש-עבר פייר מנדס-פראנס והקאנצלר-לשעבר ברנוו קרייסקי. המ' דינאים האירופיים הראשונים שהתייחסו אל אש"ף ברצינות.

זהו גם סיפור אישי חם על אנשים משני הצדדים שסיכנו את חייהם, ושלמעמים הקריבו אותם, למען עניין השלום. יש בו הרבה גילויים אישיים ואפיוודות מרגשות. זהו ניתוח מפי איש שיש לו התכונות הייחודיות לכתוב על כך - מי שהיה איש-מחותרת, חייל-קומנדו שנפצע בקרב, חבר הכנסת הישראלית ועיתונאי בכיר. אורי אבנרי ראה מקרוב את כל ההת-

הן בתוככי ישראל. הן בתוככי הקמת המדינה היהודית, והיה מעורב מקרוב ברבות מהן. הספר שלו מספר סיפור שלא סופר מעולם. הוא שופך אור על הסיכסוך המיזרח-תיכוני, על תפ' קיד מעצמות-העל ועל המחלוקות

פתחויות החשובות בישראל, מאז אש"ף כיום. חייבים לקרוא אותו כל מי שרוצים להבין את תנועת-השלום הישראלית והמאמינים כי התיקו של השלום יציב במיוחד התיכון טמונות בה ובגורמים ב' תוך אש"ף.

חינוך

טעות 10 השעות

ביצד פגעה שגיאה ביורוקרטית בילדים נפגעים

ארה: אני רוצה ללכת לבד, להיות ילד רגיל. זה חשוב לי. אבל בלי פיסיותרפיה לא אצליח להתקדם ואשאר כל הזמן בגודל שלי".
יואב: הפיסיותרפיה לא תהפוך אותי לילד רגיל, אבל היא עוזרת לי להתקדם בחיים. בלי זה אני נסוג לאחור והגוף שלי מוגבל".
עוז: התרגילים משפרים אותי בהליכה שלי. נורא טוב לי לעבוד שם".

אמנון: אם לא יטפלו בנו עכשיו, כשנהיה גדולים יהיה יותר קשה. זוהי שיחת תלמידים אקראית, ההר פכת מייד לויכוח מלווה בהתרגשות גדולה. כמה חשובה הפיסיותרפיה - או כשם החיבה: פיזיו - מה ההבדל בין פיסיותרפיה להתעמלות, ועל מי הם כועסים עכשיו, אחרי חודש ימים בלי הפיזיו ושיעורי הריכוז והריפוי בעיסוק.

אלה הם כמה מתלמידי און. בית-ספר צפון תל-אביב, הלוקים כשיתוק מוחין מסוג סייפי. ככה הם נולדו. עם פגיעה מוחית הגורמת לליקוי מוחי ולבעיות מוטוריות.

פיזיורי-שיגרה. בית-הספר און בשיכון דן נוסד לפני 25 שנים. מטרתו העיקרית ועליה גאווה, היא להיות גם בית-ספר רגיל וגם מקום בו מקבלים הילדים טיפולים פארא-רפואיים.

כך היה במשך 25 שנים. לפני חודש חדלו המטפלות הפארא-רפואיות לעבוד באון.

הסיבה היא ביורוקרטית. במשך כל שנות קיום בית-הספר נתנה אילן (איגוד לילדים נפגעים) את הטיפול. לפני ארבע שנים החלט להעביר את העובדות מאילן למישרד-החינוך. ההעברה בוצעה בצורה משונה: העובדות פוטרו מאילן, קיבלו פיזיונים ועברו למישרד-החינוך כאילו היו עובדות-הוראה חדשות שזה עתה נכנסו לעבודתן. תוך כדי כך קרה להן גם דבר משמח: תמורת אותה משכורת הן נתבקשו לעבוד 30 שעות בשבוע, במקום 40.

בסוף השנה שעברה החליט מישרד-החינוך לפטרן, הליך שבשיגרה לגבי עובדי-ההוראה. לפני שהם הופכים לקבועים, הם מפותרים בסוף שנת-הלימודים, ובתחילת השנה הבאה מוחזרים לעבודה.

כתחילת ספטמבר הן אכן הוחזרו לעבודה, אלא שהיה זה בתקן של עובדי-מינהל, הנאלצים לעבוד 40 שעות שבועיות.

העובדות הפארא-רפואיות ראו כזה הרעת תנאים, וסירבו לחזור לעבודה. הסתייע עמי וולנסקי, סמנכ"ל מישרד-החינוך: "בשנות עבודתן באילן הן עבדו 40 שעות בשבוע. בטעות, כשהעברנו אותן אלינו, רשמנו אותן כעובדות של 30 שעות. כשהתבררה הטעות, ניסינו לתקנה.

והרי הילדים הם החשובים ביותר, למה שיקבלו פיסיותרפיה רק כמשך 30 שעות בשבוע? אם נוותר עכשיו, ננציח מצב שבעצם אינו רצוי לילדים."

מורים והורים. הגיכה רות קסל, המנהלת של און, שייסדה את בית-הספר והיתה המורה הראשונה בו: "כשאין פיסיותרפיה, המצב הפיסי של הילדים מידרדר. ילד שצריך לעבוד מעגלה להליכון לא יעשה את זה. אצל ניפגעי ריכוז המצב יחמיר, ילדים עם קשיי-למידה לא יתקדמו בלימודים". למרות זאת היא אינה מאשימה איש. "כשהתחילה שנת-הלימודים בלי העובדות הפארא-רפואיות, פעלנו להתחזרות לעבודה בכל הררכים המקובלות".

אבל מי שפעל הכי הרבה היו ההורים של הילדים, כמו יוסי קריים,

עורך כתבי-עת לספרות (פרוזה), אביו של יואב, שסיפר כי בחודש האחרון נאלץ לקחת את בנו לבית-החולים שלוש פעמים. הוא התלונן על כאבים חזקים, תוצאה ישירה של הפסקת הטיפולים.
ואכן - אחרי הפעלת הלחצים מכל הצדדים חזרו השבוע הפיסיותרפיה לטוב. בינתיים יעברו 30 שעות בשבוע. והמשא-המתן ביניהן לבין משרד החינוך יימשך.

משפט

מיכתב תורה

הבעל שהורשע ברצח אשתו, הודה לתובע שגרם להרשעתו בדין

נאשמים שונאים כדרך כלל את התובע המופיע נגדם בבית-הדין. "אני אשתה את הדם של הילדים שלך", צעק שמעיה אנג'ל לתובעת נורית אחיטוב, שהופיעה בתיק-הרצח נגדו. על כן נזרר כלי-כך הסניגור יוסי שוהם,

יואב קריים

שלוש פעמים לבית-חולים

כאשר מאיר פרין, שהורשע בחודש שעבר ברצח אשתו, הגיש לו מיכתב וביקש למסור את המיכתב לתובע.

"חששתי שזהו מיכתב-נאצה ויש בו אולי איומים על התובע, ולכן הצגתי לפרין תנאי, אני מוכן למסור את המיכתב, אבל אך ורק אחרי שאקרא אותו בעצמי", סיפר הסניגור.

אחרי שקרא את המיכתב, הושיט אותו הסניגור, ללא מילה, לתובע, שהתעמק בקריאתו. וכך כתב פרין לתובע, שגרם להרשעתו ברצח ולכך שיילך למאסר-עולם:

מר שרטור שלום,
ידוע לי שהתיק-שורת הנ"ל היא לא מן הנהוגים. אולם מצאתי לנכון להודות לך על דרך ניהולך את עמדת התביעה, למרות שהיתה הצד המנוגד למטרת ולאמת המיקרה. יכולת לביים את ההצגה כרצונך, ולהילחם כי מילחמת-חורמה אמיתית, ולא עשיתה (השגיאה במקור) כן, אלא בית קור תביעה ברור ולא מופשט, על סמך נתונים עובדתיים וראיות לכאורה ותו לא. ועל כך תבורך!

היום, כשהכל יסתיים, אני מרשה לעצמי לומר בפה מלא שמעולם לא היתה לי כוונה לרצוח, או לפגוע באשתי ו"ל, ואני נשבע בזאת בפני בורא-עולם. מה שקורה היום הוא השתלשלות של גורלות בלתי-מרוסנת ובלתי-ינינת לעצירה, שהובילה אותי להיות שותף של קהילת הכושלים, (המשך בעמוד 28)